

73. DUBROVAČKE LJETNE IGRE
73RD DUBROVNIK SUMMER FESTIVAL
2022
HRVATSKA CROATIA

FESTIVALSKI DRAMSKI ANSAMBL
FESTIVAL DRAMA ENSEMBLE

PREMIJERA / PREMIERE

FEDERICO GARCÍA LORCA

KRVAVA SVADBA
BLOOD WEDDING

FRANKA PERKOVIĆ GAMULIN
REDATELJICA / DIRECTOR

 HEP

OTOK LOKRUM

OTOK LOKRUM
ISLAND OF LOKRUM

17., 18., 19., 20., 21. kolovoza August | 21:30

FEDERICO GARCÍA LORCA: KRVAVA SVADBA *BLOOD WEDDING*

Režija *Director* **FRANKA PERKOVIĆ GAMULIN**

Dramaturg *Dramaturge* **GORAN FERČEC**

Adaptacija teksta prema prijevodu Ivane Gomez *Text adaptation based on Ivana Gomez's translation*

FRANKA PERKOVIĆ GAMULIN, GORAN FERČEC

Scenograf *Set designer* **IGOR VASILJEV**

Kostimografinja *Costume designer* **DORIS KRISTIĆ**

Autori glazbe *Composers* **MOJMIR NOVAKOVIĆ, IVO LETUNIĆ**

Oblikovatelj svjetla *Lighting designer* **ELVIS BUTKOVIĆ**

Suradnik za scenski pokret *Stage movement* **MATIJA FERLIN**

Asistent redateljice *Assistant director* **TOMA SERDAREVIĆ**

Asistentica kostimografinje *Assistant costume designer* **LINDA MIHALIČEK**

Inspicijent *Stage manager* **ROKO GRBIN**

Majka *Mother*: **JADRANKA ĐOKIĆ**

Zaručnica *Fiancée*: **LANA MENIGA**

Zaručnik *Fiancé*: **LUKA KNEZ**

Punica/Prosjakinja *Mother in law/Beggar Woman*: **KSENIJA MARINKOVIĆ**

Leonardo: **NIKOLA BAĆE**

Leonardova žena *Leonardo's wife*: **IVA KRALJEVIĆ**

Otac zaručnice/Mjesec *Fiancée's father/the Moon*: **NIKŠA BUTIJER**

Služavka *Maid*: **TANJA SMOJE**

Zborovođa *Choirmaster*: **MOJMIR NOVAKOVIĆ**

Zbor, susjeda, djevojke, momci, drvosječe, svatovi *Choir, the Neighbour, Girls, Boys, Woodcutters, wedding guests*: **JELICA ČUČEVIĆ, MARO DROBNIĆ, TONČI ĐURKOVIĆ, MARKO CAPOR, IVO LETUNIĆ, TAJANA MARTIĆ, MARA METKOVIĆ, VANESA VIDAKOVIĆ NATRLIN**

Fotografije predstave *Theatre photography* **MARKO ERCEGOVIĆ**

U srpnju 1928. španjolske će novine i tjednici danima donositi vijesti o tragediji koja se dogodila na nijarskom polju u provinciji Almeira; sa svadbene svečanosti mlada bježi s rođakom kako bi se narugala mladencu. Bjeguncima ususret prilazi zakrabuljena osoba i hitcem iz pištolja ubija muškarca. Privedeni mladenac poriče bilo kakvu vezu sa zločinom. Kasnije, mlada će reći da se dala u bijeg sa svojim rođakom jer je on taj kojeg ljubi. Brat izigranog mladenca na kraju će priznati da je počinio zločin.

Drama upisana u novinske naslove i kratke vijesti, koja u svom epilogu završava tragično, privukla je pažnju Federica García Lorce. U izvještajima koji počinju nalikovati sižeu nekog

strastvenog (i tragičnog) ljubavnog romana, Lorca vidi potencijal za veliku tragediju smještenu u društveno polje borbe između strasti i tradicije, potrebe i dužnosti. Do prve verzije drame proći će pet godina. To će vrijeme Lorca posvetiti misaonom sazrijevanju teme, njezinoj transformaciji iz novinske vijesti u pjesničku dramu. Prema navodima svjedoka, u tih pet godina autor nije pravio bilješke niti je skicirao strukturu drame – pjesnički proces preobrazbe stvarnog događaja bio je duboko intuitivan. Kad je Lorca konačno sjeo da bi napisao dramu, svjedoci kažu da je tekst nastao u periodu između sedam i petnaest dana. Silina te afektivne autorske geste jedna je od temeljnih značajki teksta prepunog jakih slika i simbola čije je

značenje moguće interpretirati ali ih je nemoguće potpuno razumjeti.

Drama Krvava svadba napisana je 1933. i primjer je dramskog predloška koji znanost o književnosti naziva pjesničkom ili poetskom dramom, razvijenom unutar perioda moderne drame. Osnovne su značajke te dramske poetike odstupanje od klasične narativne linije povezane s radnjom i otvaranje prema lirskim ambijentalnim i simboličkim kvalitetama dramske situacije.

Pjesničko ili poetsko najviše se odnosi na jezik same drame kojem je pridodana funkcija šira od toga da izgovorena rečenica bude tek replika, otvarajući mu prostor izraza prema poeziji ili čak prema svemu onome što nije izgovoreno.

Karakter replika vrlo je heterogen i pokriva dijapazon od klasičnih dijaloških rečenica, preko lirskih pjesama, naricaljki, proročanstava, elegija pa sve do korske pjesme. Opisana širina iskaza omogućuje da jezik drame uspostavi vlastiti dramski ritam i postane zvučna slika neovisna o sadržaju, osnažujući u dramu njezin pred-logični pred-intelektualni karakter koji u konačnici omogućuje fantastične elemente epiloga drame u kojem iz svijeta logike prelazimo u svijet elementarnih sila – iz svijeta logosa u svijet ekstatisa.

Dodatna obilježja poetske drame snažna su ambijentalna i tekstualna liričnost i iscrpljivanje naoko rudimentarnog zapleta, koji uvelike određuju njezin scenski karakter. Dramska poezija intenzivne strasti u ovom je tekstu svedena na dvije osnovne situacije: slavlje i tugovanje između kojih buja snažna ritualnost zajednice. Preko njih uobličuju se sve motivacije i svi odnosi.

Redateljsko-dramaturški koncept ove inscenacije temelji se upravo na poštivanju spomenutih označitelja uspostavljavajući scenu prije svega kao tablo, stiliziranu, smirenu sliku unutar koje je moguće scenskim sredstvima graditi ambijent i atmosferu tragedije zatvorenog svijeta o kojem piše Lorca. Fragmentarni karakter Lorcine dramske montaže omogućuje gradnju scena kao niza manjih, autonomnih slika, koje tek združene u cjelinu uspostavljaju logiku velike priče i tragedije. Svaki čin i svaka slika snažna je i potentna mikro situacija, mala drama za sebe, u idealnoj proporciji prema cjelini. Inzistiranjem na fragmentaciji i iscrpljivanju mikro tabloa, poetska scenska slika tako osim svog vizualnog scenskog znaka postaje i dramski znak; slika po sebi postaje radnja.

Prostor poetske drame očišćen je od svega suvišnog, od svih označitelja koji ne pridonose atmosferi kao osnovnom gradbenom načelu. Svaki je prostor unutar svake situacije u svojoj oskudnosti sveden na simboličku pozadinu na kojoj se događa tragedija. Stoga je prostor, baš kao i jezik, uspostavljen kroz simboličku vrijednost kao poetski prostor – ambijent koji postaje važan čimbenik scenske situacije. U slučaju ove izvedbe taj se prostor formira in situ, na postojećoj lokaciji (Lokrum), u eksterijeru naglašene prostorne izdvojenosti i izolacije, na mjestu očišćenom od bilo kojeg drugog označitelja osim ambijenta koji postoji u odnosu na dramu koja ga pretvara u samo jedno od mogućih mjesta tragedije.

Dramski likovi Lorcine tragedije svedeni su na tipove više nego na karaktere. Njihovo je djelovanje bliže antičkom konceptu hibrisa s jedne i hamartije, s druge strane. Osim lika Leonarda, svi su drugi likovi svedeni na socijalne

ili obiteljske funkcije, ili pak jake simbole (Mjesec, Prosjakinja) uz pomoć kojih Lorca razvija žanr ruralne tragedije. Važno scenski element jest kor koji se predstavlja kao kolektivno tijelo šire zajednice, kao selo, kao svijet, kao svjedoci – oni koji prenose priču. Svi su oni žrtve vlastite ograničenosti, oholosti i neiskazane strasti, ali i neizbježnosti vlastite krive procijene ili tragične sudbine. Njihovo je prokletstvo dvostruko. Zatvoreni unutar svog socijalnog okvira, strast i kazna ostaju krajnje točke poimanja slobode, makar i po cijenu prokletstva ili smrti.

Goran Ferčec

FRANKA PERKOVIĆ GAMULIN rođena je 1969. godine u Zagrebu. Maturirala je u Jezičnom obrazovnom centru, a zatim studirala Komparativnu književnost, Lingvistiku i Filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. 2005. godine diplomirala je Kazališnu režiju i radiofoniju na Akademiji dramske umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu. U proteklih je dvadeset i pet godina režirala više desetaka kazališnih predstava od kojih su najznačajnije – M. Krleža: Adam i Eva, Kazališna družina KUFER; J.B.P. Moliere: Don Juan, HNK Split; I. Sajko, Naranča u oblacima, HNK Osijek; D. Mihanović: Žaba, Teatar ITD; I. Sajko: Europa, ZeKaeM; N. Mitrović: Jebote, koliko nas ima, SK Kerempuh; H. Sigurjonsson: Naš dečko, GK Gavella; M. Krleža, Balade Petrice Kerempuha, GK Gavella; T. Zajec: Spašeni, Dubrovačke ljetne igre; S. Pilić/M. Nola: Mrvice iz dnevnog boravka, Žar

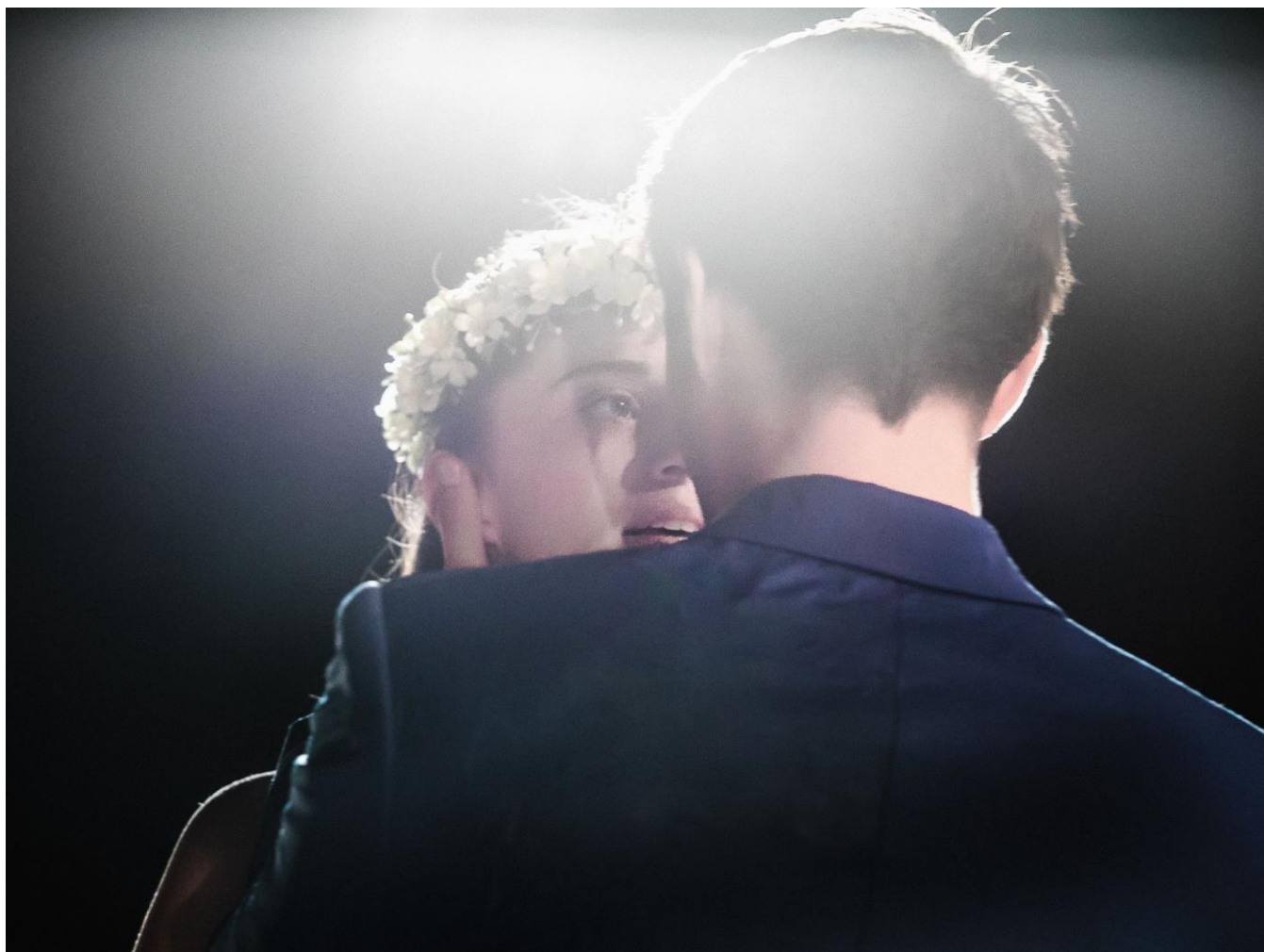
Ptica, Zagreb; A. Strindberg: Gospođica Julija, HNK Šibenik; T. Zajec: Trebalo bi prošetati psa, HNK Zagreb; D. Karakaš: Snajper, ZeKaeM; D. Špišić: Žene u crvenom, Teatar Ludens; W. Shakespeare: Othello, GDK Gavella; I. Sajko: To nismo mi, to je samo staklo, Teatar ITD; D. Drndić/G. Ferčec: Leica format, HNK I. pl. Zajca, Rijeka, W. Shakespeare: Na Tri kralja ili kako hoćete, HNK I.pl.Zajca, Rijeka.

Dobitnica je niza nagrada i priznanja - Nagrada za režiju na Festivalu Marulićevi dani u Splitu (Adam i Eva), Nagrada hrvatskog glumišta za najbolju predstavu u cjelini (Žaba), Nagrada za najbolju predstavu u cjelini na Festivalu glumca (39 stepenica), Nagrada hrvatskog glumišta za najbolju predstavu za djecu (Mrvice iz dnevnog boravka), Grand Prix žirija za najbolju predstavu i Nagrada publike na festivalu Pozorište

Zvezdarište, Beograd (Mrvice iz dnevnog boravka), Nagrada publike za najbolju predstavu Festivala Marulićevi dani u Splitu, (Trebalo bi prošetati psa), Nagrada publike za najbolju predstavu Hrvatske drame HNK I. pl. Zajca, (Leica format).

Uz Doru Ruždjak, osnivačica je i dugogodišnja umjetnička voditeljica Kazališne udruge KUFER, a zatim i umjetničke organizacije Ruždjak i Perković. Od 2000. do 2005. bila je umjetnička voditeljica Dječjeg kazališta Dubrava. Od 2009. godine zaposlena je na Akademiji dramske umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu, gdje predaje na Odsjeku glume, na kojem je bila i dekanica.

In July 1928, Spanish newspapers and weeklies reported for days about the tragedy that happened in the field near Nijar, in the province of Almería: the bride escaped from the wedding ceremony with her cousin to mock the groom. A masked person with a gun approached the fugitives and killed the man. The arrested groom denied any connection with the crime. Later, the bride said that she ran away with her cousin because he was the one she loved. The brother of the betrayed groom eventually admitted to the crime.

The tragedy that made the newspaper headlines and news drew the attention of Federico García Lorca. In reports that resembled the plot of some passionate (and tragic) romance novel Lorca saw potential for a tragedy placed in the social context of struggle between passion and tradition, need and duty. Five years passed before he wrote the first version of the play, allowing the theme to mature and transform from a newspaper story into a poetic drama. When Lorca finally sat down to write the *Blood Wedding* in 1933, witnesses say it took him between seven and fifteen days. The force of this affective authorial gesture is one of the fundamental features of the text full of powerful images and symbols whose meaning can be interpreted, but is impossible to fully understand.

The dramatic characters of Lorca's tragedy are reduced to types and their actions are more in line with the ancient concepts of hubris and hamartia. Apart from the character of Leonardo, all other characters are reduced to their social or family roles, or strong symbols (the Moon, the Beggar Woman) which Lorca uses to develop the genre of rural tragedy. An important stage element is the chorus, which is presented as the collective body of a wider community, as the village, the

world, as witnesses – those who convey the story. They are all victims of their own limitations, arrogance and unexpressed passion, but also the inevitability of their misjudgement or tragic fate. Their curse is twofold. Confined within the boundaries of their social environment, passion and punishment remain the endpoints of their idea of freedom, even at the cost of damnation or death.

Goran Ferčec

FRANKA PERKOVIĆ GAMULIN was born in Zagreb in 1969. After graduating from the Language Education Centre, she studied Comparative Literature, Linguistics and Philosophy at the Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Zagreb. In 2005 she received her degree in Theatre Directing and Broadcasting from the Academy of Dramatic Art, University of Zagreb. Over the last twenty-five years she has directed dozens of theatre plays, including M. Krleža's Adam and Eve at the Kufer Theatre Company, J.B.P. Molière's Don Juan at the Croatian National Theatre Split, I. Sajko's An Orange in the Clouds at the Croatian National Theatre Osijek, D. Mihanović's The Frog at the &TD Theatre Zagreb, I. Sajko's Europa at the Zagreb Youth Theatre, N. Mitrović's Fuck, How Many of Us There Are at the Kerempuh Theatre Zagreb, H. Sigurjonsson's Our Boy at the Gavella City Theatre Zagreb, M. Krleža's The Ballads of Petrica Kerempuh at the Gavella City Theatre, T. Zajec's Saved at the Dubrovnik Summer Festival, S. Pilić and M. Nola's Crumbs From the Living Room at the Žar Ptica Theatre Zagreb, A. Strindberg's Miss Julie at the Croatian National Theatre Šibenik, T. Zajec's Someone Should Walk the Dog at the Croatian National Theatre Zagreb, D. Karakaš's Sniper at the Zagreb Youth Theatre, D. Špišić's Women in Red at the Ludens Theatre, W. Shakespeare's Othello at the Gavella City Theatre, I. Sajko's This is Not Us, This is Just Glass at the &TD Theatre Zagreb, D. Drndić and G. Ferčec's Leica Format at the Croatian National Theatre Ivan Zajc Rijeka and W. Shakespeare's Twelfth Night, or What You Will at the Croatian National Theatre Ivan Zajc Rijeka.

She has received numerous awards and accolades: the Award for Directing at the Marulić Days Festival in Split (Adam and Eve), the Croatian Actor Award for Best Play (The Frog), the Actors Festival Award for Best Play (The 39 Steps), the Croatian Actor Award for Best Children's Play (Crumbs From the Living Room), the Jury Grand Prix for Best Play and the Audience Award at the Pozorište Zvezdarište Festival in Belgrade (Crumbs From the Living Room), the Audience Award for Best Play at the Marulić Days Festival in Split (Someone Should Walk the Dog) and the Audience Award for Best Play Performed by the Croatian Company of the Croatian National Theatre Ivan Zajc Rijeka (Leica Format).

Alongside Dora Ruždjak, she is a founder and long-time Artistic Director of the Kufer Theatre Company and the Ruždjak & Perković Art Organisation. From 2000 to 2005 she was Artistic Director of Children's Theatre Dubrava in Zagreb. Since 2009 she has served as a lecturer at the Acting Department of the Academy of Dramatic Art, University of Zagreb, where she also worked as dean.

